

מ"ת 54819/01/20 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו שייך, תאמר אבו שייך

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 54819-01-20 מדינת ישראל נ' אבו שייך (עציר) ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ניצן סילמן

מבקשים מדינת ישראל

נגד

משיבים

1. אחמד אבו שייך (עציר)

2. תאמר אבו שייך (עציר)

החלטה

בעניין משיב מס' 2

רקע

1. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של סחיטה באיומים (משיב 1) חבלה בכוונה מחמירה (משיב 2) נשיאה והובלת נשק (משיב 2), חבלה במזיד (משיב 2), גניבה מרכב (משיב 2) ועבירות נוספות המיוחסות למשיב 1.

2. על פי המתואר בכתב האישום, התגלעה מחלוקת בין סעיד שיכה וילדיו- מוחמד (יכונה בשם היחיד "המתלונן"), זכריה, עאטף ועלי, בן דודם כרים שיכה, (כל המתוארים כאן, בשם הרבים "המתלוננים") ובין המשיבים- הנאשמים. המשיב 1 כך נטען, התערב בסכסוך בין המתלוננים ובין צד ג' (משפחת ג'יזמאוי), ולטענתו נגרמו לו נזקים עקב המעורבות; על כן דרש כספים כשיפוי ממשפחת המתלוננים.

3. על רקע סכסוך זה, כך נטען, קשר המשיב 2 עם אחר לפגוע במוחמד שיכה; המשיב 2 (להלן "המשיב") הצטייד באקדח, וארב למוחמד יחד עם האחר. מוחמד הגיע לכפר ערה עם צהייב ואז הגיחו המשיב והאחר. המשיב ירה לעבר הרכב בצד הנהג מטווח קרוב, כעשר יריות; מהירי נפגע מוחמד בירכו (קליע נוסף פגע בעכוזו של צהייב). בהמשך, פתח המשיב את דלת הנהג ובתגובה מוחמד בעט בו או דחפו באמצעות רגלו; המשיב תפס את רגל מוחמד, הצמיד האקדח לכף הרגל וירה בה; מוחמד קפץ למושב האחורי וניסה להימלט, פתח את הדלת ונפל לכביש; המשיב ניגש אליו וירה 2 יריות נוספות לעבר ברכו הימנית, הצמיד האקדח לרקתו של מוחמד, ולקח את מפתחות הרכב.

4. ביום 17/2/20 ניתנה הסכמת המשיבים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר; כן ניתנה הסכמה למעצר המשיבים עד תום ההליכים בכפוף לשמירת זכותם לפנות בבקשה לעיון חוזר, אף מבלי צורך להוכיח שינוי נסיבות או חלוף זמן.

5. מאז הגשת כתב האישום חלפו כתשעה חודשים; המשיבים שניהם פנו בבקשה לעיון חוזר.

6. לטענת המשיב דנן- חל כרסום בעצמת הראיות ובתשתית הלכאורית הקיימת כנגדו; על כן חרף חומרת האישום,

עמוד 1

יש לשקול הצורך בהמשך הותרתו מאחורי סורג ובריח; ביחס למשיב 1 אציין כי נוכח פרק הזמן מאז מעצרו, ונוכח שהאישום המיוחס לו הנו בדרגה נמוכה משמעותית (ומשפטו יתנהל ביחד עם המשיב כאן), ראיתי להפנותו לתסקיר שירות מבחן.

7. מכאן, אתייחס לטענת הכרסום.

8. התשתית הראייתית ביחס למשיב 2 מתבססת בעיקרה על הודעת מוחמד שיכה, עימות שנערך בין מוחמד ובין המשיב, הודעת צוהיב (אשר חזר בו ממנה בהמשך), הקלטת שיחה בין צוהיב לקצין המשטרה אנטולי, עימותים ועוד.

9. אפנה לעניין זה- בעיקר לחומרים מתיק החקירה- מזכר שריף חסון (15.1.20) שיחה בין אנטולי וצוהיב; עדות צוהיב מיום 19.1.20 (שו' 13); מזכר למיס חדאד (18.1.20)- רוצה את "שניהם" (איך יודע שהיו שניים), ודברי מוחמד; הס"ת שיחה 1 (13.1.20) שיחה 31 (14.1.20); הודעת המשיב מיום 12.1.20 (לא מכיר צוהיב ומוחמד, לא פגשתי, לא חי בכפר); הודעת המשיב מיום 15.1.20- לא יצאתי מחדרה מיום 8.1.20, לא מכיר צוהיב, לא יודע מי זה מוחמד שיכה; מעומת עם הודעת דיא חמדאן שהיה בעארה- "הוא יכול להגיד מה שהוא רוצה"; הודעת המשיב מיום 19.1.20 (צילום האקדח); הודעת המשיב מיום 21.1.20- מכיר מוחמד שיכה; תמלול דיסק קפ"א (ת/27); תמונות ירי; מזכר שקליאר (ת/36)- הקלטת בהיג'; מזכר שקליאר- שחזור פגיעות מוחמד (ת/37); מזכר שקליאר- שכתוב עדות מביה"ח (ת/39); הודעת המשיב מיום 9.1.20- "הייתי בבית בחדרה"; פריקת טלפון המשיב- מזכר אסעד עיסאוי (ת/61); דוח תנועות- מזכר שמעון פיטוסי (ת/81); דו"ח מסכם מז"פ (ת/82); עדות ג'מאל אל סיד (19.1.20), מיקום המשיב, ת/103, ת/125, וכד'; שחזור צוהיב ת/130- מזכר חסון+ ת/131; הקלטת צוהיב (שיחה עם אנטולי) מיום 14.1.20- ת/133; הודעת בהיג' מיום 16.1.20, 14.1.20, שכתוב עדות בהיג' מיום 14.1.20 (ביה"ח)- מזכר כ"ט; הודעת מוחמד מיום 9.1.20 (ביה"ח)- 6.1, הודעת מוחמד מיום 14.1.20 (6.2); שחזור גביית עדות מוחמד- ת/145; דו"ח עימות מיום 17.1.20 (ת/33); הודעת מוחמד מיום 17.1.20 (6.3); שחזור צוהיב- תמלול- כל"ג; הודעת צוהיב כחלה מיום 9.1.20 (ביה"ח הילל יפה)- 5.1; תמלול הקלטת צוהיב מיום 9.1.20; הודעת צוהיב מיום 19.1.20- 5.2; הודעת נאיל לאחר הירי- 10.1.20 (8.1 וגם 1.1); הודעת נאיל שיכה מיום 11.1.20 (8.2); הודעת זכריה שיכה מיום 10.1.20 ו- 21.1.20; הודעת מועתסם שיכה (דברי צוהיב) מיום 15.1.20; הודעת דיא חמדאן מיום 9.1.20, מיקום המשיב; הודעת דעיף חמדאן מיום 9.1.20, 14.1.20 (מיקום מזדה), 16.1.20 (מיקום מזדה); חו"ד נשק- ת/146; תמלולי חקירות; חו"ד רפואית (ת/152, ת/153, ת/155).

10. לטענת המשיב, בחקירות שנערכו מהלך שמיעת הראיות, צצו ועלו סתירות מהותיות רבות, אשר יש בהן לשמוט הקרקע תחת המסד הראייתי

11. בין יתר טענות הכרסום טוען המשיב כי חרף אירוע הבעיטה/דחיפה המתואר באישום, לא נותר סימן על פני המשיב, טענה לגבי אירוע ירי קודם שלא נמצאו לו תימוכין, וטענה לאי דיוק בפרטי הלבוש של האחר. אליבא המשיב, יש בכך לשמוט הבסיס להרשעה.

דיוני השמיעה

12. בתיק העיקרי התקיימו 4 דיוני הוכחות. הואיל ועניינם של המשיבים נדון במאוחד, באופן טבעי קיימים עדים אשר

עדותם מתייחסת בעיקר למשיב 1 או לרקע, ומנגד כמובן קיימים עדים שעדותם מתייחסת למשיב 2.

13. ביום 25/6/20 העיד זכריה (אח המתלונן); זכריה העיד כי עוד בהיות המתלונן בבית החולים, סיפר לו מוחמד כי מי שירה בו הוא סופיאן; כשנשאל זכריה מיהו סופיאן, הצביע על המשיב 2 (עמ' 11-12).
14. ביום 29/6/20 נחקר עומר שיכה; חקירתו התמקדה בשאלות שיבוש והדחה של משיב 1 (גם שיבוש והדחה ביחס לירי במוחמד). לאחריו נחקר עאטף (אח נוסף של מוחמד); גם כאן עיקר עדותו ביחס למשיב 1.
15. בהמשך נחקר עומר דעייף- שהגיע לזירה לאחר הירי ותיאר את המשיב 2 נאנק מכאבים; לאחריו הגיעו אנשי יחידה טקטית, אשר עצרו את המשיב. (המכונה סופיאן), ר' עמ' 63-73.
16. ביום 22/7/20 העיד מוחמה שיכה, המתלונן. בחקירה הראשית (עמ' 33-34) תיאר המתלונן את אירוע הירי והצביע על משיב 2; מוחמד ציין כי "דחף" את המשיב ברגלו (ולא מציין בעיטה); עוד מציין מוחמד הפגיעות. לאחר מכן מתאר מוחמד כי המשיב חזר להגה ולקח המפתחות, כיבה האוטו וירה בצוהייב. מוחמד מתאר כי עם המשיב היה גם בחור שני אותו לא זיהה. כן תיאר מוחמד הצמדת האקדח לראשו.
17. מוחמד טוען כי 3-4 ימים לפני האירוע ירה המשיב על ביתו (עמ' 36 ועמ' 37 שו' 9), וזאת על רקע מסרים מהמשיב 1 כי הוא דורש כסף מהמשפחה. (שם). מוחמד מציין כי המשיב החזיק אקדח בצבע שחור, "לא היה רעול פנים, היה לבוש בחרמונית בלי כובע". לידו היה אדם נוסף, כן רעול פנים. מוחמד ציין כי הוא מכיר את המשיב שנים רבות ומזהה אותו היטב. (37 סיפא)
18. חקירתו הנגדית של מוחמד לב"כ משיב 1 התמקדה בשאלות דרישת הכספים; ביחס למשיב 2 החלה החקירה בעמ' 45.
19. מוחמד אישר כי הנעליים שנמצאו ברכב הן נעליו (נעל צבאית)- עמ' 45; מוחמד אישר כי היה בדרך לאסוף את המאם לאחר שאסף את צוהייב; מוחמד אישר כי ירו על ביתו מספר ימים לפני האירוע (עמ' 47 סיפא), אך עומת עם הטענה שלא מדובר ב-3-4 ימים אלא בעשרה ימים לפי הודעתו במשטרה.
20. מוחמד מעומת מול עיתוי יציאת אנשים מהמסגד הקרוב (עמ' 50); מוחמד מסמן את מסלול נסיעתו מהלך האירוע וכוונתו לאסוף את המאם (עמ' 52). מוחמד שב ומציין כי ראה את המשיב שעשה הכל וכי הוא מכיר אותו באופן אישי (עמ' 54 שו' 7).
21. מוחמד מוסיף כי פחד להתלונן בגין אירוע הירי על ביתו (עמ' 55). ומציין כי אינו זוכר אם ראה מי ירה על ביתו עובר לאירוע נשוא כתב האישום (שו' 28 עמ' 55) ולבסוף מאשר כי לא ראה את המשיב יורה (עמ' 56) אך "מי זה יכול להיות" שהרי "לא יבוא משהו מהרחוב שירה על הבית שלי". (עמ' 57). ראה גם עמ' 67 שו' 17.
22. כעת עוברת החקירה להתמקד בשאלת האירוע נשוא כתב האישום- מוחמד מציין כי בעת הירי המשיב לא היה רעול פנים אלא האחר (עמ' 58). מוחמד מציין כי אם הובן אחרת, אז כעת הוא מבהיר (עמ' 59). עוד מעומת מוחמד עם כך שחרף טענתו, צוהייב שהיה עמו טוען כי המשיב לא לבש חרמונית אלא דווקא בגדים שחורים (עמ' 59 שו' 25). למוחמד אין הסבר מדוע צוהייב סבר כי היורה נמוך ורזה (אם כי בהמשך סבר שצוהייב פוחד מהמשיב- עמ' 63 שו' 3)

23. עם זאת מוחמד שב ומציין כי המשיב לבש חרמונית (שחורה או כחולה- עמ' 61), כי זיהה במפורש את המשיב (עמ' 62) שלא היה רעול (שו' 19), וכי לא זיהה את האחר.
24. בשלב זה מוחמד עובר לתאר הירי והשתלשלות הדברים (עמ' 64) לרבות ה'מכה' ברגל; מוחמד מתאר זאת "דחפתי אותו ברגל ימין בפנים שלו". מוחמד מעומת עם כך שאין כל סימן על פניו של המשיב לאחר מעצרו (חרף ה'מכה') אך אינו משיב.
25. לאחר עדות המתלונן, העיד סעיד שיכה (אבי המתלונן); עדותו התמקדה במניעי הסכסוך ולא באירוע הירי. עדותו נמשכה ביום 14/9/20.
26. לאחר עדות סעיד, הועלה לעדות אסעד, חוקר בתחנת עירון; אסעד ציין כי לא הבחין במכה בפניו של המשיב. (עמ' 76 שו' 15).
27. לאחר עדות החוקר אסעד, הועלה לעדות בנו של מוחמד- בהיג'; בהיג' סיפר כי הגיע לאביו סמוך לאחר האירוע, שם ראה את אביו שותת דם וזה סיפר לו כי סופיאן ירה בו יחד עם אחר רעול פנים. לגבי נושא הבעיטה אישר בהיג' כי "אבא שלי אמר לי שניסה לדחוף אותו" (עמ' 80 שו' 8); בהיג' מציין כי דיבר גם עם צוהייב (עובד איתו יום יום). עוד ציין בהיג' את הירי שבוצע לעבר בית המשפחה ימים לפני אירועי כתב האישום (עמ' 82, עם הסבר לכך שזכר התאריך).
28. עוד ציין בהיג' כי שמע שצוהייב חושש להעיד, ועל כן פגש בו והקליט את דבריו, לרבות האישור לכך שזיהה את סופיאן כיורה (במיוחד לאחר שלקח מפתחות הרכב); ראה עמ' 82 שו' 27.
29. יצוין כי תוך כדי עדות בהיג' פנה אליו הנאשם ואמר לו "אל תדאג" (עמ' 84).
30. בשלב זה מושמעת הקלטת השיחה בין צוהייב ובהיג' (ובני הדודים מועתסם ומחמוד); ההקלטה מתומללת אגב עדות ומוסברת (לפי הדוברים). ראה פרוטוקול עד עמ' 88.
31. מהלך החקירה מאשר בהיג' כי תוך כדי הקלטה צוהייב אמר כי אינו בטוח אם האחר ירה הירי מרחוק או המשיב (עמ' 90 שו' 13).

דין

32. כידוע, טענת כרסום רחוקה מלהיות טענה פשוטה; יש לזכור כי החלטה בהליכי המעצר ניתנת על בסיס תשתית לכאורית, ללא קביעות מהימנות, ועל כן כרסום ממשי טעון מהפך של ממש בתשתית הלכאורית; הפסיקה השתמשה לא אחת בביטויים של "התהפכות קערה על פיה", או לקביעה של שופט מעצר, כי סיכויי הזיכוי עולים על סיכויי ההרשעה.
33. השווה לעניין זה למשל- בש"פ 7371/17 אבי רוחן נ' מ"י.
34. במקרה בפנינו ראוי להבהיר כי מעבר לעדויות בנוגע לאישום עצמו, הושמעו עדויות בנוגע לסכסוך, ולחלקו של הנאשם הנוסף באירוע.

35. לאור האמור לעיל, ראוי להבהיר- לא כל סתירה בעדות עד, או אף מיטוט העדות כולה יביאו לקביעת כרסום; יש להבין כי תשתית ראייתית לכאורית קיימת, גם אם עד תומך שינה פניו ודעתו, ועל כן לא בנקל תתקבל טענת כרסום. (בש"פ 1091/20 **שיכה נ' מ"י**).

הכרעה

36. לאחר שעיינתי בפרוטוקולים, בטענות הצדדים, ובראיות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין טענת הכרסום להידחות. התשתית הראייתית הקיימת איתנה, וסיכויי ההרשעה ממשיים.

37. אמנם, קיימות מספר תהיות וסתירות, אך מדובר בנושאים שוליים, כשבבסיס, ניתן להתרשם מהעדויות עד הלום, בכל הנוגע למשיב 2, **כי פוטנציאל הרשעתו ממשי**.

38. אשר לטענת זהות היורה על בית מוחמד, אישר בסופו של יום מוחמד כי מדובר בהסקת מסקנה ולא בידיעה אישית; עם זאת אין מדובר בעובדה המעלה או מורידה לגבי האישום עצמו כאן.

39. אשר לטענת "היעדר המכה" בפניו של המשיב, אציין כי ספק בעיני אם יש בכך ממצא מהותי.

40. מוחמד השתמש פעמים רבות בביטוי "דחפתי" עם הרגל, להבדיל מבעיטה; תיאור המקרה בעדות מלמד יותר על ניסיון הרחקה מאשר על בעיטה ממש.

41. זאת ועוד- יש לזכור כי באותה עת של "הרחקה", מוחמד כבר יריו בשלושה כדורים ברגלו השניה; ההרחקה/בעיטה מבוצעת כשמוחמד יושב ברכב לכאורה, ללא תנופה או מומנט.

42. לא זו אף זו- על פי תיאור כתב האישום ותיאורו של מוחמד, הרגל ה'בועטת' או הדוחפת נתפסה (ואח"כ בוצע בה ירי); יש בכך ללמד כי מדובר היה בתנועה שניתן לעצרה. גם בכך יש כדי להסביר העדר סימן על פניו של המשיב.

43. גם פרטי הלבוש (הבלבול בין חרמונית לביגוד שחור) אינם פרט מהותי; לכל היותר צוהיב ומוחמד החליפו בפרטי לבוש היורים בין היורים.

44. עדותו של מוחמד היתה קוהרנטית, היא שידרה כאב ופגיעה, ותיארה האירוע באופן רציף; עדות זו יחד עם תוספות ראייתיות כאלו ואחרות, יכולה בהחלט לבסס הרשעה.

45. יש לזכור כי הקלטת בהיג' מפי צוהיב לפחות ממקמת את המשיב בזירה; אמרות סמוך לאירוע (כחריג לכלל מפי שמועה), ממקמות את המשיב כיורה.

46. זאת, יחד עם טענותיו הראשוניות של המשיב (הכחיש כי שהה בעארה), דוחות המחת"ק, והרקע, מהווים כאמור פוטנציאל הרשעתי ממשי.

47. אשר לטענת חלוף הזמן והתארכות ההליך- חלוף זמן ממושך הנו אכן שיקול מהותי להקלת תנאים המגבילים חירות של נאשם; עם זאת, במקרה דנן, כמה פרמטרים מטים הכף לדחות גם הטענה במישור זה.

48. ראשית- כאמור, קצב ניהול ההליך ראוי, להבנתי, ותוך כחודש תסתיים השמיעה; חלק מהותי מהעיכובים הנו גם

בעטיה של ההגנה (אציין כי כמה ישיבות הוכחות בוטלו בשל בקשות ההגנה - בימים 11/6/20, בקשת עו"ד בדר, ו- 6/7/20 בקשת עו"ד מלח בשם המשיב דנן, מטעם הסניגוריה).

49. לעניין קצב ניהול ההליך כשיקול- בש"פ 3878/18 מ"י נ' אבי כחלון.

50. שנית- חלופה זמן אינו פרמטר בלעדיו אין; בשלב זה כאמור התשתית הראייתית איתנה; אין מדובר בעבירת נשק 'גרידא', אלא בעבירת חבלה בכוונה מחמירה אגב שימוש בנשק; תיאור המעשה מלמד על כוונה מהותית להטיל מום- ירי בכף הרגל, באזור הברך, פגיעה אחרי פגיעה; עצמת העילה במקרה זה מקהה נושא חלופה הזמן (בש"פ 3859/19 **מדינת ישראל נ' מאהר עבאס** (17/06/19): חלופה הזמן אינו עילה בלעדית).

51. שלישית- כפי שצוין לעיל- עד הלום האחר נותר לא ידוע; המשיב לא היסס לפנות לעדים על הדוכן; הנאשם הנוסף ניסה להשפיע על אחרים, לכאורה, גם לעניין חלק המשיב דנן; מכאן- גם בחלופה חודשים ארוכים קיימות אפוא עילות שיבוש.

52. אשר להסכם הסולחה, המצורף לתגובת המאשימה מדבר בעד עצמו; למעשה, מצורף זה **מחזק** עילות המסוכנות והשיבוש ולא מחלישן.

53. אני דוחה הבקשה לעיון חוזר אפוא.

ניתנה היום, י"א חשוון תשפ"א, 29 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.